

Szent Jeromos, Sophronius Eusebius Hieronymus (Stridon, Dalmatia és Pannonia (provincia) határa, Csáktornya közelében, 347 – Betlehem, 419 vagy 420. szeptember 30.) a korai keresztény egyház teológusa, egyházatya. Szent Ambrus, Hippói Szent Ágoston és I. Gergely pápa mellett Szent Jeromos a negyedik későantik egyháztanító. Az ortodox kereszténység is szentként tiszteli.

Jómódú keresztény családban született. Először Milánóban, majd Rómában a híres Aelius Donatus grammatikusnál tanult retorikát, filozófiát, grammatikát, görög és latin nyelvet. A nagyvárosi élet forgataga magával ragadta, jobban érdekelték a klasszikus költők, különösen Vergilius művei, Cicero és Platón filozófiai munkái, mint a Biblia. Rendkívül nagy klasszikus műveltségre tett szert. A legenda szerint álmában egy angyal kivette kezéből a könyveket, és az égi bíró színe elé vezette. Az álom hatására 366-ban ő is megkeresztelkedett.

Néhány év múlva Galliába ment, majd Trierben állapodott meg, és valószínűleg itt, egy kolostorban kezdett teológiával foglalkozni. Lemásolta barátja, Rufinus Tyrannius Szent Hilár Zsoltárokról írt kommentárjait és a De synodis (A gyülekezeti énekről) készített teológiai értekezéseit. 373-ban csatlakozott egy aszkéta csoporthoz Aquilejában, ami után zarándokútra indult a Szentföldre, ahol öt évet töltött remeteként Aleppótól nem messze a khalkiszi sivatagban. A monda szerint kihúzta a tövist egy oroszlán talpából, amitől az állat rögtön megszélidült, és hűséges kísérője lett. (A szentképeken gyakran ábrázolják Jeromost oroszlánnal.)

Antiókhiaiban kezdett héberül tanulni egy megkeresztelkedett zsidó írástudótól, valószínű hogy több zsidó kereszténnyel is levelezett. 378-ban vagy 379-ben visszatért Antiokheijába, ahol Paulus püspök pappá szentelte azzal a tanáccsal, hogy folytassa az aszketikus életet. Jeromos szerzetes maradt. Hamarosan Konstantinápolyba ment és mintegy két éven keresztül bibliamagyarázatot tanult Nazianzi Szent Gergelynél. 382 és 384 között I. Damasus pápa titkára és a később szentté avatott Marcella, Lea, Fabiola és Paula előkelő római patricius asszonyok

lelki istápolója volt.

Amikor heves vérmérséklete miatt vitái támadtak teológiai kérdésekben, saját személyét érezte megsértve. Gyakran mondogatta: „Legyél irántam kegyes Uram, mert dalmáciai vagyok” (Parce mihi, Domine, quia Dalmata sum). Sokan bírálták fordítói munkáját, így Damasus pápa halála után 385 augusztusában visszatért Antiokhejába testvérével, Paulinianusszal. Paula és lánya, Eustochium később követték őket, mert a Szentföldön akartak letelepedni. Négy kolostort alapítottak, hármat fiatal lányoknak, egyet pedig barátoknak. Az utóbbi élén Jeromos állt haláláig. Földi maradványait a Santa Maria Maggiore bazilikában temették el újra a 7. században.